

ANNA TODD

---

*Nesfârșita
lumină a*

**PRAFULUI
DE STELE**

Traducere din
limba engleză de
Oana Dușmănescu

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design copertă:
Tudor Gabriel-Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TODD, ANNA
Nesfârșita lumină a prafului de stele / Anna Todd ; trad. din lb.
engleză de Oana Dușmănescu. – București: Editura Trei, 2025

ISBN 978-606-40-2593-7

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.111

Titlul original: The Infinite Light of Dust
Autor: Anna Todd

Copyright © 2024 by Frayed Pages, Inc

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Playlist

First Time — Hozier

logical — Olivia Rodrigo

Amsterdam — Wild Rivers

Hate You — Jungkook

The Worst of You — Noah Cyrus și PJ Harding

Streetlights — C. James

To Someone from a Warm Climate — Hozier

Stalker — 10cm

If It's the Beaches — The Avett Brothers

In the Kitchen — Renée Rapp

You're Losing Me — Taylor Swift

Yes or No — Jungkook

Ready for Love — India Arie

Before You — Benson Boone

From the Start (versiunea acustică) — Matt Schuster

tolerate it — Taylor Swift

Solo — Myles Smith

Let Me Hurt (versiunea acustică) — Emily Rowed

Feels Like — Gracie Abrams

run for the hills — Tate McRae

Meet Me in Amsterdam — RINI

Shattered — O.A.R

Walked Through Hell — Anson Seabra

우린 빛나고 있네
각자의 방 각자의 별에서
어떤 빛은 야망
어떤 빛은 방황
사람들의 불빛들
모두 소중한 하나
어두운 밤 (외로워 마)
별처럼 다 (우린 빛나)
사라지지 마

*Strălucim, în camerele noastre, pe planetele
noastre*

Lumina noastră e ambiția

Unele licăriri sunt rătăcitoare

Luminile din oameni

Toate sunt neprețuite

În noaptea aceasta întunecată, nu fi singur

Strălucim ca stelele

Să nu dispari

BTS — Mikrokosmos

Pentru cititorul acestei cărți: fie să-ți găsești mereu liniștea în paginile poveștilor de dragoste. Să te simți mai puțin singur și mai înțeles ca niciodată. Fiecare dintre noi merită propria poveste de dragoste, dar să nu uiți niciodată că cea mai mare dragoste este a ta...

Capitolul 1

Karina

Pe măsură ce unda de șoc se estompa, îl vedeam pe Phillips, soțul lui Elodie, venind pe alee, apropiindu-se de veranda unde stăteam alături de Kael. Acesta și-a pus cu blândețe mâna pe spatele meu pentru a mă opri locului. Îmi simțeam palma pulsând, chiar tremurând ușor. Ce naiba se petrecea?

Putea să-și aleagă un moment mai prost decât acesta? Cum a ajuns Phillips aici? Și când?

— Rămâi pe loc! mi-a șoptit Kael, doar cât să-l aud numai eu.

Am rămas pe veranda de beton, dându-i ascultare pentru prima oară în viața mea. Ceva din limbajul trupului lui Kael era în neregulă când l-am văzut coborând pentru a-l saluta pe cel care se presupunea că-i e cel mai bun prieten. Ceva din maxilarul lui încordat și din tremurul mâinii sale m-a făcut să fiu mai atentă la ambii bărbați. Phillips, pe care-l văzusem numai în fotografii, devenise, dintr-un mit despre care doar auzisem, o persoană reală care stătea în mijlocul curții mele. L-a îmbrățișat pe Kael și în minte mi s-a declanșat un semnal de alarmă.

Poate din cauza felului în care Phillips se purta cu Elodie în ultima vreme — modul în care-i vorbea în dialogurile lor video și tristețea din vocea și din ochii ei când se discuta despre el —, nu mai așteptam cu nerăbdare să-l cunosc. Ca să nu mai vorbim de poza de pe telefonul lui Kael, cu Austin și Elodie îmbrățișați, sărutându-se, având o aventură. Încă nu reușisem să procesez faza asta, or, iată că acum soțul ei era aici, în carne și oase.

— Ești surprins să mă vezi? l-a întrebat pe Kael.

Aerul dimineții era încă rece și înrouat, iar din gură i-a ieșit abur când a vorbit.

— Al naibii de surprins! Când ai ajuns? a răspuns Kael, bătându-l pe umăr pe tovarășul său de arme.

Nu știam dacă ar fi trebuit să intru în casă sau să rămân acolo să mă uit la ei, dar, înainte de a mă hotărî ce să fac, Phillips și-a îndreptat atenția spre mine. Dintr-odată m-am întrebat cum de a făcut rost de adresa mea, dacă știa că-l va găsi pe Kael aici sau dacă-și căuta soția.

— Tu trebuie să fii celebra Karina, a spus el pe un ton care putea fi glumeț, dar și sinistru.

Nu-l cunoșteam suficient de bine ca să-mi dau seama care dintre variante era valabilă, iar golul din stomac mi se mărea cu fiecare secundă. Și-a frecat mâinile pentru a și le încălzi. Vremea era tipică toamnei din Georgia, dar am presupus că, după ce fusese în Afganistan atât de mult timp, era obișnuit cu căldura extremă, iar acum, că revenise în State, avea să-i ia ceva timp să se adapteze la clima de-aici.

I-am făcut cu mâna în semn de salut, observând totodată cum Kael îl ocolește rapid și vine înapoi pe verandă. Ceva în ochii lui Kael s-a schimbat și, pentru prima dată, nu i-am putut citi gândurile. S-a postat pe ultima treaptă, ca o barieră între mine și Phillips.

— Așa e. Iar tu trebuie să fii celebrul Phillip Phillips, am zâmbit eu de complezență.

— Așa e, a dat el din cap, înclinându-se ușor.

S-a lăsat tăcerea, de parcă niciunul dintre noi nu știa ce naiba să spună sau să facă.

— Unde e soția mea? a întrebat, în cele din urmă, Phillips.

— La PX, m-am repezit să-i răspund.

Soarele încă era la răsărit, pictând cerul într-o nuanță portocalie. Ca de obicei, l-aș fi admirat mai mult timp, dar nu era momentul potrivit.

— Aha! Speram să-i fac o surpriză ei, nu vouă. Când se-ntoarce? Habar n-am cât naiba e ceasul și nu am încă telefon. Dar ce naiba-și ia de la PX atât de devreme?

A oftat, enervat poate? Sau, pentru că nu mă simțeam în largul meu, îi căutam eu nod în papură. Tocmai sosise din Afganistan pentru a-și vedea soția și ea nu era aici. Probabil că și eu m-aș fi enervat. Și slavă Cerului că încă nu avea telefon; ce dracu' ne-am fi făcut cu poza de pe net? Trebuia să vorbesc cu Kael între patru ochi, cât mai repede cu putință. De asemenea, trebuia s-o avertizez pe Elodie că soțul ei era aici și credea că e plecată la magazin, nu că doarme în brațele fratelui meu.

— Nu știu, dar pot s-o sun, m-am oferit eu, încercând să nu las panica din voce să mă dea de gol.

— Nu, mi-a tăiat el vorba.

Încordat, Kael s-a întors spre Phillips.

— Putem să mergem la mine și o aduce Karina pe Elodie când se-ntoarce, i-a propus.

Ideea lui ar fi mers doar dacă Elodie și fratele meu ar fi putut să plece de la Kael înainte ca Phillips să ajungă acolo. Nu erau multe locuri în care cei doi puteau fi, așa că probabil erau la Kael, unde Austin locuia de ceva vreme.

Phillips a clătinat din cap.

— La naiba! De cât timp e plecată?

— De vreo... N-aș ști să zic.

Era adevărat; din momentul în care Austin și Elodie plecaseră, totul era în ceață. Era evident de ce nu se întorseseră aseară, dar

asta nu mă ajuta nici pe mine, nici pe Kael, care trebuia să-i acopere. Aveam palmele umede, iar inima îmi bătea cu putere.

Phillips se holba la mine cu ochii lui aproape negri. Simțeam că încercă să tragă vreo concluzie. Poate că știa deja de Austin și Elodie? Era ceva atât de stânjenitor și acuzator în felul în care mă studia! Dumnezeule, ce dezastru!

— Cum de nu știi? m-a întrebat acuzator.

Am făcut un pas spre el, deși frica mi se strecura în oase.

— Eu...

— Nu vorbi așa cu ea!

Vocea lui Kael era poruncitoare, iar eu, ca de obicei, începeam să simt că ceva îmi scapă.

Phillips a zâmbit și a ridicat lent din umeri, de parcă ar fi încercat să se controleze. Tot timpul era atât de labil? Cum a putut Elodie să se mărite cu o astfel de persoană? Mă repezeam să-l judec dur, dar ceva nu era deloc în regulă cu el.

— Se-ntâmplă ceva aici?

Phillips s-a întors spre Kael, iar eu am simțit cum tot sângele mi se urcă în cap.

— În afară de faptul că apari aici din senin și te enervezi pe cine nu trebuie, nu.

Răspunsul lui Kael l-a făcut pe Phillips să dea puțin înapoi. Umerii i s-au pleoștit și nu mai părea la fel de amenințător, chiar dacă era înalt de un metru optzeci. În mintea mea, soldații au mereu o atitudine puternică și intimidantă, indiferent de aspectul lor fizic. Dar Phillips nu semăna deloc cu cineva care tocmai venise dintr-o zonă de război. Era cu doar câțiva centimetri mai scund decât Kael, dar nu atât de bine legat ca el. Era mult mai slab decât îmi imaginam, dar nu văzusem decât fotografii cu el în uniformă, care întotdeauna îi face pe oameni să pară mai solizi decât sunt în realitate.

Phillips s-a frecat pe frunte.

— Îmi pare rău, a fost o săptămână infernală și am zburat douăzeci de ore. Ți-am făcut o primă impresie proastă, nu-i așa?

S-a uitat la mine și expresia lui a devenit inocentă. Am încercat să empatizez cu el și să văd lucrurile prin ochii lui, dar era mai greu decât ar fi trebuit să fie. Fusese la război până ieri; ar fi trebuit să am mai multă compasiune pentru el.

— Nu e grozavă, dar e de înțeles. Vrei să mănânci ceva? Am făcut niște cârnați cu sos și biscuiți. Sau vrei să faci un duș? Cred că am și niște bere pe-aici.

Nu știam de ce-i ofeream alcool cu noaptea-n cap unui om atât de capricios și, după cum mă privea Kael, nici el nu pricepea ce m-a apucat.

— Ar trebui să mergem la mine. Probabil că nici n-ai haine la tine, a sugerat Kael.

Din nou, pulsul mi-a luat-o la trap. Oare Kael chiar nu-și dădea seama că, cel mai probabil, Austin și Elodie erau acasă la el acum?

— Am ceva haine de schimb, a dat din cap Phillips, iar o bere și-un duș mi-ar prinde al naibii de bine.

Cu coada ochiului, l-am surprins pe vecinul meu, Bradley, uitându-se la noi trei. Practic, și eu îl spionasem de multe ori, dar, din cine știe ce motiv, acum mă simțeam de parcă asista la ceva ce n-ar fi trebuit să vadă. De asemenea, încercam să evit să-l privesc pe Kael, pentru că se uita la mine de parcă aș fi sugerat să ucidem pe cineva. Chiar îmi doream să am telefonul la îndemână, ca să pot măcar să verific pe unde umbla fratele meu și să-l anunț că soțul lui Elodie apăruse din senin la ușa mea.

— Bine, hai să intrăm! m-am legănat eu pe călcâie cu stângăcie.

Deși Kael tăcea mâlc, simțeam din nou, telepatic, că mă înjura în timp ce-l conducea pe Phillips la mine în casă.

Capitolul 2

Karina

— Ce naiba e-n capul tău? a șoptit Kael în momentul în care s-a auzit curgând apa la baie.

Eram amândoi la mine în cameră, lângă fereastră. Soarele se ridicase pe cer, aducând cu el căldură, iar Kael mă sfredelea cu privirea.

— Și ce voiai să fac? Să dau un picnic în curte? De ce naiba a venit? Și ce facem cu Austin și Elodie? Unde naiba sunt? Probabil că au rămas la tine.

Mi-am apăsat degetele pe tâmpile și am început să mă plimb prin cameră. Slavă Cerului, camera mea era aproape de baie, așa că puteam auzi dușul pornind și oprindu-se. Speram ca Phillips să nu se grăbească și să nu facă duș două minute, ca majoritatea soldaților, inclusiv Kael.

— N-o să faci *nimic* legat de Elodie și fratele tău și nici n-o să spui *nimic* despre ei, a zis categoric Kael.

M-a prins de braț în timp ce treceam pe lângă el și m-a tras mai aproape.

— Pe bune, Karina. Nu te băga! Oricât de aiurea e totul, la naiba! Eu încercam să-l iau de-aici, ca să poți să dai de Elodie sau de fratele tău și să-i pui să-și miște fundurile-ncoace.

— Nu-mi spune mie ce să fac, Kael! am șoptit iritată. Asta nu-i a bună și e vorba tocmai de oamenii-ăștia doi — oamenii la care țin cel mai mult din lume! m-am uitat eu la el, smulgându-mi brațul din strânsoarea lui blândă. Doi dintre cei trei, vreau să spun.

Kael s-a așezat pe marginea patului, cu capul între genunchi, fără să mai scoată o vorbă. Ultimul lucru de care aveam nevoie în acest moment era să ne certăm. M-am apropiat de el ca să-l consolez, mângâindu-l pe cap — părul lui proaspăt ras m-a împuns ușor în palmă.

— Nu cred că s-a prins că-i ceva-n neregulă, deci, dacă noi doi ne păstrăm calmul, totul va fi bine. Cel puțin, deocamdată.

— Mă duc să-mi iau telefonul și, cât e el la baie, poate aflu unde naiba sunt, ca să-i spun lui Elodie să se întoarcă imediat.

El a dat din cap aprobator, iar eu m-am dus cât am putut de repede în sufragerie ca să-mi iau telefonul. Am atins ecranul, dar, în loc să se aprindă cum făcea de obicei, acum a rămas negru, așa că am mai încercat o dată — la fel de negru. Nu-mi venea să cred că mi se descărcase bateria tocmai acum. Am auzit apa oprindu-se și m-am panicat teribil. M-am grăbit să mă întorc în camera mea și i-am cerut telefonul lui Kael.

— Asta nu înseamnă că nu te implici, Karina! a mormăit el, dar mi-a dat telefonul lui.

L-am apelat mai întâi pe fratele meu, fără să pot sta locului în timp ce telefonul suna și suna. I-am auzit vocea enervantă când a intrat mesageria vocală, și-mi venea să sparg telefonul și, în același timp, să-i rup gâtul fratelui meu. Am căutat numărul lui Elodie și am sunat-o și pe ea.

După două apeluri, am auzit-o ciripind:

— Bună, sărbătorito!

— Elodie, unde naiba sunteți? Nu v-ați mai întors aseară.

Încercam să vorbesc cât mai încet, știind bine că pereții casei mele erau subțiri ca hârtia.

— Acum ajungem la tine, suntem pe stradă. Îmi pare rău, am rămas la Kael. Eram atât de obosită și la el era frumos și liniște, așa că l-am întrebat pe Austin dacă pot să rămân acolo peste noapte. Îmi pare rău că ți-ai făcut griji, a spus ea. S-a-ntâmpnat ceva rău? a întrebat, cunoscându-mi prea bine tonul ca să-și dea seama că ceva nu era-n regulă.

— Păi...

Am încercat să-i răspund trecând peste faptul că mă mințea cu atâta ușurință.

Lăsându-mi toate sentimentele deoparte, nu știam dacă trebuia să-i stric surpriza — dacă s-ar fi bucurat măcar la vederea lui Phillips — sau dacă ar fi vrut să fie avertizată, dat fiind că toți cei din grupul de prieteni tocmai aflaseră că avea o aventură cu fratele meu. Înainte de a mă hotărî ce să-i spun, a vorbit ea din nou:

— Parcăm acum. Vin imediat!

Kael s-a ridicat în capul oaselor când i-am dat telefonul înapoi.

— Au ajuns.

— Ar trebui să rămâi aici. Amândoi ar trebui să rămânem aici, a spus el, arătând din cap spre ușă. Nu e treaba noastră, iar Phillips nu știe încă nimic despre Fischer și Elodie.

— Ești sigur?

M-am cocoțat pe genunchiul lui. M-a luat în brațe, dar corpul lui era încă rigid ca o scândură.

— Dacă ar fi știut că fratele tău se culcă cu soția lui, casa ta n-ar mai fi acum în picioare, de asta poți să fii sigură.

Cuvintele lui m-au tulburat, dar știam că nu exagerează. Austin și Elodie... Când? Cum? Ce naiba era în capul lor? Nu numai că încă eram șocată după ce văzusem poza lor și după ce îmi devenise clar că-și petrecuseră noaptea împreună, dar acum ea se purta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ceea ce, din punctul ei de vedere, chiar era adevărat. Jur că-mi exploda capul, în timp ce nu mai aveam la

dispoziție decât câteva secunde până ca ei să intre pe ușă, fără să se aștepte ca soțul lui Elodie să fie aici.

— Oricât de mult aș vrea să nu mă amestec, nu pot... nu putem. Dacă se încaieră sau ceva de genul ăsta? l-am întrebat pe Kael, luându-l de mână și trăgându-l spre ușa dormitorului.

El s-a oprit și și-a luat hanoracul, lipindu-l de pieptul meu.

— Pune-ți ăsta pe tine, măcar.

S-a uitat în jos la mine, măsurându-mi din priviri pantalonii scurți de pijama și bluza subțire. Ultimul lucru la care-mi stătea gândul era ținuta mea, dar mi-am tras pe mine hanoracul supradi-mensionat, care-mi ajungea până la genunchi. Kael m-a condus de-a lungul holului. Am trecut pe lângă baie, în timp ce ușa acesteia și cea de la intrare s-au deschis în același timp.

— Karina! Ce se-ntâmplă?

Vocea lui Elodie era plină de îngrijorare, iar ochii ei de căprioară au clipit ușurați când m-a văzut ținându-l de mână pe Kael.

— M-ai speriat! a spus ea, ridicând punga de plastic pe care o avea în mână. Am luat monitorul pentru bebeluși ieri, înainte să se epuizeze stocul! Și Austin i-a convins chiar să-mi dea zece dolari înapoi pentru că avea cutia desigilată și...

Vocea i s-a oprit brusc și ochii ei albaștri s-au mărit când a văzut silueta din spatele meu.

Austin a intrat în trombă în spatele ei, zâmbind și aruncându-și pantofii din picioare înainte de a-și ridica privirea.

— Ce se...

— Phillip? a bâiguit Elodie.

Nu s-a repezit la el și nu și-a aruncat brațele în jurul trupului său, așa cum văzusem că făceau multe soții care-și întâmpinau soții întorși acasă. A rămas nemișcată, cu ochii încremeniți la Phillips, care tocmai intra în sufragerie. Niciodată nu mi se păruse atât de mică.

— El, asta nu e deloc reacția la care mă așteptam, i-a spus Phillips.

Vocea lui era caldă și glacială în același timp. Părul lui negru — puțin mai lung decât tunsoarea obligatorie — era încă ud. Stătea în

picioare stânjenit, legănându-se ușor ca și cum atunci s-ar fi întâlnit pentru prima dată.

Chipul lui Elodie a rămas încremenit câteva clipe, după care ea s-a dezmeticit și a schițat un zâmbet. Phillips a cuprins-o cu brațele într-o îmbrățișare, ridicând-o. Ea a țipat de durere, iar el a lăsat-o jos.

— Bebelușul, a spus ea, împingându-l ușor în piept pe soțul ei ca să-l dea laoparte și punând astfel o oarecare distanță între ei. Trebuie să ai grijă cu bebelușul.

Vorbise calm, dar nu mi-a scăpat faptul că Phillips și-a încleștat maxilarul când ea a mai făcut un pas înapoi, îndepărtându-se și mai mult de el.

Mi s-a pus o gheară în piept când l-am privit, în sfârșit, pe fratele meu. Austin arăta de parcă era ars de viu. Nu-mi puteam imagina cum se simte, deși haosul fusese provocat chiar de ei doi. Erau atât de multe întrebări, atât de multă confuzie, dar, în acel moment, tot ce simțeam era durerea lui. O vedeam limpede ca un cer fără nori: o iubea.

Fratele meu era îndrăgostit de Elodie.

Cum se face că eu, sora lui geamănă, nu am observat asta până acum? Tot ce simțea în acel moment îi era întipărit pe chip — îngrijorarea și durerea din ochii lui albaștri, dorința din mâinile lui întinse spre ea, neputința pe care o simțise când și le-a lăsat să cadă pe lângă corp.

— Îmi pare rău, îmi pare rău! a spus Phillips întinzând mâinile spre abdomenul lui Elodie și mângâind-o ușor peste bluza de trening.

În acest timp, Austin se făcuse verde la față.

— Hai să-i lăsăm puțin singuri, am sugerat eu, iar Elodie și-a îndreptat iute ochii spre mine.

— Da, eu trebuie să... se chinuia fratele meu să-și găsească cuvintele.

— Te conduc eu, s-a oferit Kael.

Austin părea ușurat, dar, pentru că eram sora lui, îmi dădeam seama că era în stare de șoc. Nu-l mai văzusem niciodată să rămână fără replică.